

ріснін ընդունեց և արիւն ու երկպառակութիւն մտցրեց երկրի մէջ և ապա յայտնեց պարսից Շահին. Ժմ եղբայրը Վախտանգը այնքան չէ յարգում իր հայրերի հաւատը, որ շատ մարդկանց առաջ, բարկացած, սուրբ Պուրանը գետին շպրտեց և այրեց»: Վախտանգը կանչվեց Պարսկաստան և ուղարկվեց Քիրման: Այդտեղից ազատվելու և իր երկիրը դաւանալու համար ատիպված եղաւ մահմետական դառնալ և ընդունել Հուսէին-Կուլի-խան անունը: Բայց երկիրը խաղաղութիւն չը դտաւ. Վրաստանը կեղեքվում էր ներքին խռովութիւններից, Կախէմի մահմետական վրացի թագաւորը հանգստութիւն չէր տալիս: Եւ Վախտանգ, որ առերես էր ընդունել խոլամ՝ հարկադրված եղաւ, վերջի վերջոյ, իր եղբօր և որդու հետ գնալ Մօսկվա և ուսւաց արքունիքի օգնութիւնն աղերսել: Պլատոն Խօսելինի ասում է, որ երբ Պետրոս Պազմանուումն էր (երևի Դերբէնտում), Վախտանգ մի պատուիրակի ձեռքով արտասուալից գանգամներ էր անում այն զրութեան վրա, որի մէջ ընկել էր քրիստոնէութիւնը Վրաստանում: (Տես «Исторический Взгляд», եր. 73—75):

Դուք տեսնում էք, որ բաւական զանազանութիւն կայ իշխան ձափճավաճէի կամեցածի և խակական պատմութեան մէջ. ի հարկէ, նա չէր հաւանի պ. Եղեանի գրուածքը: Եւ իզուր իշխանը ձիգ է թափում իր երևակայած հայկական գունդիի մէջ մտցնել և Սղուանից նսայի կաթողիկոսին, որ ապրում էր անցեալ դարի սկզբում է անցեալ դարի կամական զանազան պատմութեանը, ասելով որ եթէ այդպէս էր, եթէ վրացիները կողոպտեցին հայերին, ինչպէս էր որ կաթողիկոսը այդիսկ զօրքի հետ գնաց Թիֆլիս և մնաց այնտեղ չորս ամիս: Բայց պատմագիրը ասում է, որ ինքը, Վախտանգը բարեսէր, երկիւղած և քրիստոնէասէր մարդ էր և թէն շատ անգամ հրամայեց իր զօրքին չը նեղացնել քրիստոնէաներին՝ բայց վրացիները չին լսում իրանց գլխաւորին: Այս հանգամանը չէ յիշել պ. Եղեան. սակայն մի այլ տեղ նա բերել է պատմագրի այն խօսքերը, թէ Վախտանգը սիրում էր հայերին և նրանց աւելի էր հաւատում քան վրացիներին: Այսքանն էլ բաւական էր, որ իշխան ձափճավաճէ իմանար, թէ կաթողիկոսը կարող էր լինել Վախտանգի հետ Թիֆլիսում: Եւ իրաւ, ինքը կաթողիկոսն էլ այնքան սիրում էր Վախտանգին, որ նոյն-իսկ սիրու չէ անում պարզ յիշել, թէ նա մասնմետականութիւն է ընդունել: «Եւ թէպէտ առ երեսս այլ իմն կերպիւ կեայր, այլ ըստ մտացն խորհրդոց զզջումն սրտին յայտնի էր յաշու ամենեցուն»:

Բացի այս փոխադարձ սէրից կար և այն հանգամանը, որ պիտի հարկադրէր նսայտն մոռանալ վրաց զօրքի կողոպտեները: Յայտնի է, թէ այս հոգեռականը նրգան մեծ ջանքեր, է արել հայերին պարսից լուծից ազատելու համար: Վախտանգը, Թիֆլիս վերադառնալուց յետոյ, էլի պիտի պատրաստէր զօրք և նորից պիտի գնաց այդիսկ Գանձակ, ուր հայերը և վրացիները պիտի սպասէին Պետրոս Մեծին: Եւ իրաւ, նոյն տարիվ սեպտեմբերին Վախտանգը ճանապահվեց դէպի Գանձակ, ուր նրա հետ միացաւ հայոց զօրքը: Այս վերջին գնալն է Նկարագրում Փէրվազեան վարդապետը իր նամակում, «որ տպված է պ. Եղեանի ժողովածուի մէջ (№ 216). իսկ իշխան ձափճավաճէ կարծում է, թէ վարդապետը Նկարագրում է մայիսի անցքերը, և յաղթական կերպով ասում է. տեսնում էր, Փէրվազեան վարդապետը ոչինչ չէ ասում վրաց զօրքի կողոպտեների մասին, ուրեմն նսայի կաթողիկոսը սուս է գրում: Զենք հասկանում, թէ ինչ միտք ունի այսքան քափ ու քրտինք թափել, այսքան սովեստութիւնների դիմել մի ականատեսի պատմածը անպատճառ հերքած լինելու համար: Միթէ, իշխան, այնքան միամիտ էր, որ կարծում էր, թէ պատմութեան մէջ սա միակ դէպի է՝ երբ վրացիները բանութիւններին պատմական պատմածը այսքան գնալ է այսքան պատմական պատմական միամիտ ինչ մեծ ոյժ է ներկայացնում այսօրվայ հայը, իրեւ արիւն և մարմին հոչակաւոր ուրարտացիների»:

Բաց ենք անում պ. Գոլմարէմի յօդուածը, ինչ ենք տեսնում: Ամենից առաջ այն, որ պ. Գոլմարէմ այդպիսի բան չէ ասել: Ըսդհակառակութիւնների, նա գիտէ, որ պրօքէսօր Անուշին նոյն «Братская Помощь» ժողովածուի էջերում տապահուածների վրա՝ ասում է, որ ամենահին ժամանակներից մնացած պատմական յիշաւակարանները Արարատի, Վանի լճի, Ուրմիայի շըրջականներում՝ ապացուցանում են, որ այդ երկիրներում սկզբից և եթ հաստաված է եղել զթութեան կուլտը, մինչեւ Ասորեստանում և Բաբելոնում տիրում էր գաղանութեան, արեան պաշտամունքը: Խուզը հին Ուրարտիի մասին է Անա այս բառը—Ուրարտի—դարձել է իշխան ձափճավաճէի համար այն կարմիր շորը, որից կատաղում է եղը: Հայկական «գունդի» մեքենայութիւնների առասպելով մինչեւ ոսկորները ծուծը վարակված իշխանը այստեղ էլ տեսնուում մի առելի յանցանք: Անա նրա խօսքերը «Պ. Գոլմարէմ ծները կրծելի սկիելով երդուում է, որ աշխատասիրութեամբ յայտնի այդ երկր (Ուրարտու) հին-հնագոյն ժամանակներից արժանաւորութեամբ և բարեմատանութիւններով Առարարտա տարա տաց կաց ին երը հայեր է ին, հետեւաբար հին պատմական պապացոյցը մեզ ասում է, թէ հոգեկան և մարմինական ինչ մեծ ոյժ է ներկայացնում այսօրվայ հայը, իրեւ արիւն և մարմին հոչակաւոր ուրարտացիների»:

Բաց ենք անում պ. Գոլմարէմի յօդուածը, ինչ ենք տեսնում: Ամենից առաջ այն, որ պ. Գոլմարէմ այդպիսի բան չէ ասել: Ըսդհակառակութիւնների, նա գիտէ, որ պրօքէսօր Անուշին նոյն «Братская Помощь» ժողովածուի էջերում է յայտնի, որ ուրարտացիները հայեր չէին: Յիշաւական կերպով այդ կարծիքը՝ պ. Գոլմարէմ ասում է որ ներկայ դէպի զզջումն այդ հարցը կեր չէ կատարում, և նօտր տառերով գրում է հետեւալլ «Արման, զնայացնում առ տարածական պատմական պատմական միամիտ ինչ մեծ ոյժ է ներկայացնում այսօրվայ հայը, իրեւ արիւն և մարմին հոչակաւոր ուրարտացիների»:

Բաց ենք անում պ. Գոլմարէմի յօդուածը, ինչ ենք տեսնում: Ամենից առաջ այն, որ պ. Գոլմարէմ այդպիսի բան չէ ասել: Ըսդհակառակութիւնների, նա գիտէ, որ պրօքէսօր Անուշին նոյն «Братская Помощь» ժողովածուի էջերում է յայտնի, որ սովեստութիւնների դիմումը կամ միամիտ ինչ մեծ ոյժ է ներկայացնում այսօրվայ հայը, իրեւ արիւն և մարմին հոչակաւոր ուրարտացիների»:

Այժմ հրացէք այն բարեխղճութեան վրա, որով իշխան ձափակածէ ուրիշի մտքի թարգման է հանդիսանում իր ընթերցողների առաջ: Ահա թէ ինչպիսի միջոցներով է իշխանը յերիւրել հայ գիտնականների չարագործ արարքների հերթամբ և կցել է նրան իր հոգու ամբողջ կարողութեամբ: Այսպիսի բացարձակ անբարեխղճութիւնը ազատում է մեզ վրացի հրապարակախօսի դօնքիչօտական կուլին հետեւելու պարտաւորութիւնց: Ոչ ոք ձեզ չէ ասել, թէ ուրարտացիները հայեր էին, էլ ինչ միտք ունի ձեր ախ ու վաշը, օձիք պատռելը, հողմաղացների դէմ կոււելք:

Մեր ընթերցողներին այդ ասպետական կուփ միտքը հասկացնելու համար՝ պէտք է ասենք, որ իշխան ձափակածէ չէր էլ կարող մի ուրիշ միջոցով արդարացնել իր նման հրապարակախօսների տիպը: Լընօրման և Բառվինսօն գիտնականները այն կարծիքն են յայտնել, որ Վանի սեպածն արձանագրութիւնները զրել է մի ազգ, որի լեզուն նմանութիւն ունեցած պիտի լինի վրաց լեզուին: Հօ այժմ ամեն ինչ հասկանալի դարձաւ ձեզ համար, ընթերցող... ձափակածէ այդ երկու անունների վրա հիմնված՝ ոչ թէ ենթադրաբար, այլ դրականապէս ասում է և քանից անդամ կրկնում, թէ ուրարտացինները վրացիներ էին, հետեւաբար այն բոլոր առաքիւնութիւնները, որ ունէր այդ ինչ ցեղը՝ ամբողջ ջապէս վրացիներին են պատկանում:

Թող այլպէս լինի, իշխան. բայց չնորհ արէք, գոնէ ասացէք, որ մինչև այսօր այդ հարցը դեռ չէ դուրս եկել ենթադրութիւնների շրջանից, մինչև այսօր էլ հետազոտում են սեպագիրները, բայց դեռ չեն կարողացել հաստատ ասել, թէ այժմ գոյութիւն ունեցող որ լեզուն է աւելի մօտիկ ուրարտացինների լեզուին: Հայ գիտնականների կողմից կարող էք ապահով լինել. նրանք շատ հեշտ կը հաշտվեն այն մտքի հետ, որ ուրարտացինները հայեր չեն. նրանք այժմ էլ հնաց այդ մտքին են, բայց գիտեն, որ գիտութիւնը դեռ վերջնական, հաստատ վճիռ չէ դրել: Ինչու էք շտապում: Սեպագրութիւնների ուսումնասիրութեան գործը այնպէս է գնում, որ ամեն տարի նոր-նոր բաներ են երևան գալիս Լընօրման շատ յարգելի հեղինակութիւն է բայց գիտութեան անդադար առաջադիմութիւնը նրան էլ ստիպել է հրաժարվել իր նախկին շատ կարծիքներից: Յամենայն դէպս, դա մի գիտական հարց է և լուծում ստանալ կարող է գիտնականների ձեռքով միան. և բանաստեղծ հրապարակախօսը որբան էլ լաւ իմանայ վարդի ոստիսակի լեզուն, որքան էլ հեշտութեամբ թիսած լինի հայ գունդգիր դաւադրութեան լեզենդան բոլորովին մաս չունի այդ վճուի մէջ:

Զարմանալի է իշխանի եռանդը: Լընօրմանը կարծիքներին փարելուց յետոյ նա դարձեալ նկնում է խեղճ Պատկանեանի վրա և դարձեալ զգգում է նրան այն պատճառով, որ նս համարձակվել է ոչնչացնել «Քարթլիս-Ցխօվքէ բան», մոռանալով, որ այդ տարեգրութիւնը սկզբից և եթ ասում է, թէ կար մի հզօր Հայկ և Քարթլուը նրա հպատակն էր: Երկուսից մէկը պէտք է ընդունել — կամ Ուրարտուն կաս Քարթլուը. բայց իշխանը երկուսը միասին ուղում, չիմանալով որ Ուրարտու չէ կարող լինել Հայկի հետ: Ո՞րպիսի ախորժակ...

Բաւականանք այսքանով: Իշխանը Մեսրոս եպիսկոպոս Մերատեանցի մասին էլ երկար ուրարտակ զատողութիւններ է անում, բայց մենք չենք գնայ նրա յետելից, ինսայելով թէ մեր ընթերցողներին և թէ «գիտնական» բառը, որուծափակածէ մկրտում է իր դէմ կանգնած ամեն մի հային:

Այժմ մեր եզրակացութիւնները:

Մարտի 4-ին դասախոսութիւններին ներկայ էին ուսամողները կրկին աննշան թւով. 12 ժամից սկսվեցին ժողովներ ֆակուլտէտներում, այնպէս որ բժշկական և բնագիտական ֆակուլտէտները ցանկութիւն յայտնեցին յաճախել դասախոսութիւնները, իսկ կրտսեր կուրսերի իրաւաբանները գործադուլը կամեցան շարունակել: Հետեւալ օրը դասախոսութիւններին եկաւ ունկնդիրների մեծ թիւ (կիրհիկաններում ներկայ էին մինչև 700), բոլոր կուրսերում տեղի էին ունենում բէկտօրի կողմից թոյլատրված ժողովներ, որոնց մասնակցողները, ձայները հաշելուց յետոյ, 1,130 ձայնով կամեցան դադարեցնել օքսարուկցիան, իսկ 622 հոգին—շարունակել օքսարուկցիան:

Մարտի 6-ին համալսարանը այցելեցին 1829 ուսանողներ: Երկուշարթի, մարտի 8-ին, ունկնդիրների քանակութիւնը աւելի ևս մնացաւ. թէպէտ և ժողովներ տեղի էին ունենում, բայց պարապմունքների համար որոշված ժամանակից դուրս: Համալսարանական իշխանութիւնը կարգը վերականգնված համարեց, և, ժողովրդական լուսաւորութեան մինիստրի համաձայնութեամբ, մարտի 8-ին, համալսարանում, բէկտօրը հետեւեալ բովանդակութիւնը յայտարարութիւն կախեց. «Համալսարանում ուսումնարանական կեանքի բնական կարգը վերականգնվելու պատճառով, վարչութեան միջնորդութիւնը՝ յետ ընդունել այն ուսանողներին, որոնք վարչութեան կարգադրութեամբ արտաքսված կամ արձակված են ներկայ տարվայ փետրվարի 15-ին, 17-ին և 18-ին՝ ժողովրդական լուսաւորութեան մինիստրը հաստատեց մարտի 7-ին: Սրա հետ միասին յայտարարվում է, որ ժողովները արգելված են՝ ուսանողների համար կանոնների § 5-ի համաձայն, իսկ այն ժողովները, որ համալսարանի բէկտօրը թոյլ է տուել ժամանակաւորապէս մի քանի պարզաբանութիւնների համար՝ ներկայումս անպայման արգելվում են:» Հենց նոյն թիւն Մօսկվայի օքէր-պօլիցիմէյստէրը կարգադրեց յայտնել համալսարանի վարչութեան կարգադրութեան համաձայն արձակված ուսանողներին, թէ թոյլ է տրված նրանց վերադառնալ Մօսկվա՝ կրկին համալսարան մտնելու համար:

«Օքսարուկցիան» շարունակել ցանկացող կուսակցութիւնը (մինչև 600 հոգի), զլուխ ունենալով «գործադիր կօմիտետը», պարապմունքների առաջին օրից վերսկսեց իր ագիտացիական գործունէութիւնը, ներգրածելով ուսանողների վրա զիսաւորապէս՝ ամեն օր հրատարակվող առանձին թիւլըտէնների միջոցով, որոնց մէջ, մասամբ աղաւաղելով փաստերը և յատուկ դիտումներով սուտ տեղեկութիւններ զետեղելով, պատմում էր շարժման ընթացքը, քուէարկութիւնների հետեւանքները ժողովներում, հազորդվում էին դեռքում էր դասախոսութիւններն այցելող ուսանողների ազգանունները, և տեղեկութիւններ գործերի դրութեան մասին ուրիշ բարձրագոյն դպրոցներում, յօդուա ընկերների նուիրատութիւններին այն պատճառով, որ նրանք հրաժարվեցին օքսարուկցիայից, և ցոյց է տրվում թէ անհրաժեշտ է շարունակել սկսված կոլիւը:

Մարտի 9-ին, 10-ին և 11-ին դասախոսութիւնները շարունակվում էին, մի և նոյն ժամանակ ուսանողները ամեն օր հաւաքվում էին նոյնպէս և ժողովներ էին կազմում. 10-ին, բէկտօրի պաշտօնակատարի կարգադրութեամբ, համալսարանում մի նոր յայտարարութիւն երևաց, որը ասում էր, թէ «ժամանակաւորապէս ձեռք առնված արտակարդ միջոցները կորցնում են իրանց ոյքը և նրանց փոխարէն կը գործադրվեն սովորական կանոնները», և, ի միջի այսց, մատուցուց էր անփում այն բանի վրա, թէ «պատգամաւորները ուղարկելը գործադրվող կանոններով արգելվում է»:

Այս յայտարարութեանը, և բէկտօրի նոյնպիսի յայտարարութեանը մարտի 8-ին, օքսարուկցիական կուսակցութեան պարագլուխները այնպիսի մէկնութիւն տուեցին, թէ բէկտօրը խախտում է իր առաջուց տուած համաձայնութիւնը՝ գումարվել կուրսային խորհրդակցութեան համար և այն էլ տեսչական պաշտօնեաների հրակողութիւնից դուրս: «Գործադիր կօմիտետը իր նպատակների համար իսկոյն և եթ օգուտ քաղց ուսանողների մէջ երևացած այդ դժունութիւնից դէպի համալսարանական իշխանութիւնը այդ հոգի վրա զարգացրեց մի զօրեղ ագիտա-

